

ÉVFORDULÓK ÜZENETE

Minden esztendőben a Román Fejedelemségek Egyesülésének évfordulójával csaknem egyidőben az ország népe tisztelettel köszönti Nicolae Ceaușescu, Románia Szocialista Köztársaság elnökét születésnapja alkalmával. Ebben kifejezésre jut az az elismerés, amellyel a haza népe övezi őt hosszas forradalmi tevékenységéért és jelenkori munkásságáért. Államelnökünk döntő mértékben járult hozzá országunk bel- és külpolitikájának kidolgozásához, az elért eredmények megvalósításához, amelyek nyomán Románia ma szabad, független és szuverén államként tevékenyen részt vesz a társadalmi haladásért, a népek közötti együttműködés, barátság, bizalom és megértés légkörének fejlesztéséért.

A születésnapjára jó alkalom egyházunk vezetői és hívei számára, hogy kifejezzék tiszteletüket államelnökünk személye és fáradhatatlan munkássága iránt.

Január 24-én a Román Fejedelemségek Egyesülésének 130. évfordulóját ünnepli az ország népe. Ez az évforduló felidézi az előző nemzedékek küzdelmét és időszerűsíti a mában is az egység üzenetét. Ezen a napon messzi századokban gyökerező, korszakmeghatározó történelmi esemény következett be, amelyet főleg a nagy néptömegek akarata hajtott végre, megvalósítva ezáltal az előző századok sok nemzedékének óhaját és álmát. Haladó gondolkodók, merész forradalmárok, a parasztság, a kézművesek széles tömegei erőfeszítéseinek eredményeképpen, 1859. január 24-én azt az alapot rakták le az egyesülés által, amelyre a modern román nemzeti állam épült. Erről az alapról eredményesebben folytatódott a küzdelem a gazdasági-társadalmi haladásért, a függetlenségért és az állami egység kiteljesítéséért.

Amint országunk elnöke, Nicolae Ceaușescu kifejezte 1988. november 30-án tartott beszédében: „Népünk egész fejlődésében fontos szerepet töltött be a fejedelemségek — Havasalföld és Moldva — Cuza vezetésével 1859-ben történt egyesülése és a román állam megalakulása, amely az egységes nemzeti állam magvát képezte.”

Jelképes ez az évforduló ma számunkra, mert az egységeszmény történelmi múltjáról való megemlékezésünk egyben mai, új tartalommal telítődött szocialista egységünk erősítésére buzdít. Szocialista társadalmunk ma olyan egységes társadalom, amelyben társadalmi osztályokat és kategóriákat azok a közös érdekek és törekvések kövszolják össze, amelyek a haza fejlődését, előrehaladását szolgálják.

Az emlékezés számunkra egyúttal jelenben munkáló feladat, amelyet egyházunk vezetői és hívei úgy igyekeznek betölteni, hogy hűséggel támogatják azoknak a célkitűzéseknek a megvalósítását, amelyeket minden állampolgárától elvár Szocialista Köztársaságunk.

Dr. SZABÓ ÁRPÁD

HOGYAN PRÉDIKÁLJUNK A MA EMBERÉNEK

Az emberek közti kapcsolatteremtésnek és a kapcsolatok megerősítésének egyik legfontosabb eszköze a beszéd. Az ember emberré válásának és önmaga titka megértésének útján beszédre feltétlenül szükség van. A Biblia arról tanúskodik, hogy a beszéd nemcsak az ember sajátja. Isten beszéde világot teremtett: „Ő szólt és meglett, Ő parancsolt és előállott“ (Zsolt 33,9). Ez a teremtő beszéd szólította meg és hívta el a prófétákat és formálta át egészen életüket. Az isteni szó elfogadása során azt is megtapasztalták, hogy Isten beszéde mindig cselekedet is. Ennek a felismerésnek a következményeit a prófétáknak le kellett vonniuk abban, hogy nekik is a szó és a cselekedet egységében, azaz egész életük odaszánásával, életvitelükkel is hirdetniük kell az isteni szót. Ez a szó olyan volt számukra, mint „csontjaikba rekesztett tűz“ (Jer 20,9), amit tovább kellett adniuk. De megérezték azt a kiváltságot is, amikor ez a szó olyan lett szájukban, „mint az édes méz“ (Ez 3,3). És ez lett életük terhe, tartalma, vigasztalása és öröme.

Jézus egész élettevékenysége a szó legnemesebb értelmében vett beszéd, hirdetése az „örömmüzenetnek“, amelynek középpontjában Isten országa valósága és reménysége állott. A keresztyény prédikálás tartalma és célja ezért az evangélium hirdetése. Ez adja az egyház létjogosultságát korunkban is. Az evangéliumot hirdetni, egyszerűen prédikálni napjainkban kétségtelenül nemcsak a keresztyény világ számára fontos, de az egész emberiség javát is szolgálja. A prédikáció azokhoz az emberekhez szól, akik tele vannak reménnyel, de mégis félelem és szorongások között élnek.

A megváltozott társadalmi helyzet kikényszeríti, hogy újragondoljuk módszereinket, és minden erőnkől új utakat, új eszközöket találjunk, amelyekkel az evangéliumot elfogadhatóvá tegyük a mai ember számára. Azt kell megértetnünk az emberekkel, hogy az evangéliumban választ találhatnak kérdéseikre és belőle erőt meríthetnek, hogy elkötelezzék magukat egymás javára. Hivatásunkat csak akkor tudjuk teljesíteni, ha szem előtt tartjuk hitelvi örökségünket, amelyet az egyháznak sértetlenül kell továbbadnia, másrészt mindig szem előtt tartjuk a mai embert is és meggyőző módon állítjuk eléje hitünket. Prédikálásunknak tehát ez a kettős hűség a sarkköve: hűség az evangéliumi üzenethez és hűség az emberhez, akinek az evangéliumot a maga teljességében kell közvetítenünk.

Mondjuk ki nyíltan: lejárt a fellengzős szónoklatok ideje. Ma bizonyágtételre van szükség a szolidaritás összefüggésében. Nem a Sinai